

कथमिति ॥ १ ॥ जन्मप्रभृतिशुक्रशोणितसंयोगादभ्य क्रियागर्भवद्विह्वलपाउपलक्ष्यते कलिलं शुक्रशोणितसंयोगः एकरात्रोषितं कलिलं भवति पंचरात्राद्दुदुदइत्यादिशास्त्राद्रन्यते तत्र कलिले वसते जीव इति शेषः किंचिदंतरपूर्वदिनापेक्षया दृढवस्था भेदेन अल्पेन परिमाणे तरेण ॥ २ ॥ पंचमेमासे अतीते अवयवाभिदृष्टे पिडेवासं चैतन्यस्या विभावं अकल्पयत् पूर्वचैतन्यसत्तामात्रं पंचमेतौ तेषु अविभावं इति विशेषः ततः सदृशमासाभ्यंतरे संपूर्णोर्गो जायते ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ तस्माद्योनिद्वारात् संसारात् संसारं प्राप्य ॥ ६ ॥ ७ ॥ संगः विषयसंगः स्वादुर्येषति ॥ ८ ॥ ९ ॥ यद्यपि मूढः पापं न वै तितथापि ध्यानपरिनिष्ठितास्ततस्तथैव

धृतराष्ट्र उवाच कथं संसारगहनं विज्ञेयं वदतां वर ॥ एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं तत्त्वमाख्याहि पृच्छतः ॥ १ ॥ विदुर उवाच जन्मप्रभृतिभूतानां क्रियासर्वाप लक्ष्यते ॥ पूर्वमेवेह कलिले वसते किंचिदंतरं ॥ २ ॥ ततः संपंचमेऽतीते मासे वासमकल्पयत् ॥ ततः सर्वांगसंपूर्णोर्गो भविसतु जायते ॥ ३ ॥ अमेध्यमध्ये वसतिमां सशोणितलेपने ॥ ततस्तु वायुवेगेन ऊर्ध्वपादौ लब्धः शिराः ॥ ४ ॥ योनिद्वारमुपागम्य बहून्क्लेशान्समृच्छति ॥ योनिं सपीडनाच्चैव पूर्वकर्मभिरन्वितः ॥ ५ ॥ तस्मा न्मुक्तः संसारादन्याप्यत्युपद्रवान् ॥ ग्रहास्तमनुगच्छति सारमेया इवामिषं ॥ ६ ॥ ततः प्राप्नोत्तरे काले व्याधयश्चापि तं तथा ॥ उपसर्पति जीवंतं बध्यमानं स्व कर्मभिः ॥ ७ ॥ तंबद्धमिंद्रियैः पाशैः संगस्वादुभिरावृतं ॥ व्यसनान्यपि वर्तते विविधानि नराधिप ॥ ८ ॥ बध्यमानश्चैतैर्भूयैर्नैव तृप्तिमुपैति सः ॥ तदानावैति चै वायं प्रकुर्वन्साध्वसाधुवा ॥ ९ ॥ तथैव परिरक्षंति ये ध्यानपरिनिष्ठिताः ॥ अयं न बुध्यते तावदधमलोकमथागतं ॥ १० ॥ यमदूतैर्विकृष्यंश्च मृत्युकाले न गच्छति ॥ वाग्धीनस्य च यन्मात्रमिष्टानि पृक्तं मुखे ॥ भूय एवात्मनात्मानं बध्यमानमुपेक्षते ॥ ११ ॥ अहो विनिरुतो लोको भेन च वशीकृतः ॥ लोभक्रोधभयान्मत्तो नात्मानमवबुध्यते ॥ १२ ॥ कुलीनत्वे च रमते दुष्कुलीनां विकृत्सयन् ॥ १३ ॥ मूर्खानि ति परानाहनात्मानं समवेक्षते ॥ दोषान्निक्षपति चान्येषां नात्मानं शास्तुमिच्छति ॥ १४ ॥ यदा प्राज्ञाश्च मूर्खाश्च धनवंतश्च निर्यनाः ॥ कुलीनाश्च कुलीनाश्च मानिनाः ॥ १५ ॥ सर्वे पितृवनं प्राप्ताः स्वपतिविगतत्वचः ॥ निर्मांसैरस्थिभूयिष्ठैर्गान्धैः ॥ १६ ॥ विशेषं न प्रपश्यंति तत्र तेषां परे जनाः ॥ येन प्रत्यवगच्छेयुः कुलरूपवि शेषणं ॥ १७ ॥

यथाशास्त्रं आत्मानं परिरक्षत्येव ॥ १० ॥ तस्यैवं यमदूतैर्नीयमानस्य वाग्धीनस्य सर्वेन्द्रियविकलस्य यन्मात्रं यत्किंचिद्विद्वानिष्टं पु ण्ययापंतं मुखे प्रथमं कृतं भवति तत्रापि पुण्यफलं भुंजानो विषयेषु योगात् आत्मानं बध्यमानं गंधादिना धात्यमानं उपेक्षते न तु स्वहितं कामयते ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ विगतत्वचः आच्छाद नहीनाः ॥ १६ ॥ तस्य नास्ति कस्य नुवदति येनेत्यादिना ॥ १७ ॥